

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12138/2023
21.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4292/22 од 25.01.2023. године, у седници одржаној дана 21.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4292/22 од 25.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4292/22 од 25.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4752/19 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде штете због неисплаћене инвалиднине за период од фебруара 2016. године до новембра 2019. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе на исплату накнаде штете због неисплаћене инвалиднине за период од фебруара 2003. године до фебруара 2016. године, у новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 140.000,00 динара, са законском затезном каматом од наступања услова за извршност одлуке до исплате. Ставом петим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4292/22 од 25.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 4752/19 од 07.04.2021. године у другом,

трећем и четвртном ставу изреке. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Побијаном пресудом правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду штете у висини личне инвалиднине, чија је исплата обустављена у фебруару 2003. године.

О овом тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили применом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, на начин којим је одлучено о захтевима у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима у којима је исплатилац без правног основа обуставио исплату новчаних примања признатих правноснажним управним актима. Одлуке судова засноване су на становишту да је право на инвалиднину стечено право и да у одсуству решења којим се решење о признању тог права ставља ван снаге или замењује новим, корисник има право на исплату инвалиднине у складу са Законом о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, број 24/98... 25/00 и „Службени гласник РС“, број 101/05) важећег у време за које тужилац тражи накнаду штете. Тако становиште прихватио је и ревизијски суд у својим одлукама (Рев 4105/22 од 19.05.2022. године; Рев 7308/2022 од 24.08.2022. године и друге). Пресуда Првог основног суда у Београду П 34800/20 од 14.12.2022. године, приложена уз ревизију, није правноснажна и зато не може бити пример неуједначене судске праксе.

Зато, по оцени Врховног суда, наводи тужене не оправдавају потребу да се у овом спору дозволи одлучивање о њеној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. Одлучивање о посебној ревизији није потребно ни ради новог тумачења права. Надлежни орган локалне самоуправе одлучује о праву на инвалиднину, али се њена исплата врши из средстава буџета тужене, сагласно члану 98. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Правни основ овог спора је накнада штете проузроковане обуставом исплате инвалиднине по решењу од 14.12.1981. године (достављеним у овереној фотокопији са потврдом Покрајинске управе за борацка и инвалидска питања од 24.02.1982. године о сагласности на то решење, у смислу члана 84. став 2. и члана 85. став 1. тада важећег Закона о војним инвалидима). Према члану 186. Закона о облигационим односима, обавеза накнада штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете, због чега тужилац има право на затезну камату од дана доспелости сваког неисплаћеног месечног износа личне инвалиднине.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела којом је усвојен тужбени захтев износи 715.779,75 динара и нижа је од динарске противвредности 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Стога је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП-а, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**